

Päivä kerrallaan ♥?

Julkaistu 12.8.2019

Kun tapasin 2 vuotta sitten harrastuksen kautta tulevan avopuolisoni, ei mulla ollut mitään tietoa, että hyväkäytöksinen, kiltti ja ujo mies voisi olla alkoholisti, ja kuinka tämä sairaus tulisi tuhoamaan molempien elämää.

Onnellista etäsuhdetta ehdittiin elää vaan pari kuukautta, kun ensimmäinen ratkeaminen sattui. Takana hänellä oli ollut 3 vuotta raitista elämää. Tällöin en vielä tiennyt mistä alkoholismista on kyse.

Ekana vuonna hän pysyi vielä kilttinä kun joi. Sain monesti loppumaan juomiset ilman katkoja. Joka kerta juominen lisääntyi.

Toisena vuonna hän sai lääkityksen uniongelmiinsa, ja kun joi, hänestä tuli vihamielinen, aggressiivinen ja väkivaltainen. Löysi aina oikeat sanat loukata mua tai mun lastani. Mua syytettiin aina juomisesta, vaikka syy oli aina joku muu (lapsuuden traumoja, tupakkalakon retkahdusta, työuupumusta yms.)

Sovittiin heti alkuun, että mun luona ei juoda. Tämän lupauksen hän pystyi pitämään. Meidän luona ollessaan ja yhdessä ollessamme elettiin elämämämme onnellisinta aikaa. Vaikka iso aika meni aina toipumiseen juomisesta.

Onnella on varjopuolensa ja meillä se on avopuolison juominen. Juominen joka on muuttanut minuakin. Musta tuli se tyyppillinen alkoholistin nalkuttava, huutava ja itkevä puoliso. Niitä pettymyksiä, juomisia ja luottamuspulaa oli liikaa. Elin pelossa, tuin ja autoin raittiuden tiellä. Olin mukana hänen urheiluharrastuksessa, mikä vei aikaa keväästä syksyyn.

Koko elämä menttiin sairaan puolison mukaan. Parisuhde ja minä ei merkinnyt yhtään. Jopa naispuoliset kaverit oli tärkeämpiä ja rakkaampia. Seksielämä kuoli kuolemistaan, kun porno ja haaveilut naiskavereista vei voiton.

Aina katkolta tullessaan pyydettiin mua takaisin. Ja pyydettiin anteeksi. Mä kilttinä uskoin ja otin takaisin. Uskoin, et hän paranee.

Kunnes nyt heinäkuussa. Alkoi juomaan taas samoihin aikoihin kun aina ennenkin (juominen alkoi aina melkein päivälleen samaan aikaan). Eka purki kihlauksen, loukkas mua ja mun perhettä, viestillä uhkas tappaa. Ja oli lyönyt jotain ryyppyreissullaan. Tietenkin syy on mun, kun mä oon raitis ja pystyn puhumaan pahasta olostani. Mä myönnän, et mä oon tehnyt väärin, kun olen huutanut välillä kun ollaan riideltä (tähän asiaan aion hankkia apua).

Katkolta tullessaan pyysi viimeistä mahdollisuutta, olis valmis muuttamaan luokseni ja aloittaa uuden elämän täällä. Mä sanoin, et hänen pitää myöntää, että on ongelma ja hankittava kunnollista hoitoa. Ei kuulemma pääse kun apua tarvitsevia on liikaa.

Tätäkö alkoholistin elämä on? 2 vuoden aikana on juonut n.2-3 kk välein. Alkoi 2-3 päivästä mut eteni pariin viikkoon. Haluaa parantua, mut apua ei saa.

Tällä hetkellä ollaan erottu, mut syyttää mua kaikesta edelleen. Mun pitää pyytää anteeksi, vaikka olen aina kertonut miksi on ollut esim. paha olo tai miksi olen tehnyt jotakin, kun hän on juonut. Eihän meistä kukaan ole täydellinen.

Olisi kiva kuulla niin läheisiltä kun alkoholisteiltakin. Miksi ei näe omia pahoja tekojaan vaan aina toisen?

Tän suhteen jälkeen elettävä todella päivä kerrallaan. Itsetunto on loukattu aivan pohjalukemiin. Menee aikaa, et olen taas ehjä ihminen.

Kaikesta huolimatta mä toivon hänelle raittiutta. Ymmärrän että hän on sairas ihminen.

Nimimerkki:

Särkynyt_enkeli

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/paiva-kerrallaan>